

DEN SKANDINAVISKE
CANADIENSAREN
(THE SCANDINAVIAN CANADIAN)
A Swedish Monthly Journal,
— ISSUED AT —
WINNIPEG — — — MANITOBA.
The first and only Scandinavian paper
ever issued in the Dominion
of Canada.

Prenumerationspris, postporto
inberäknadt, 50 cts.
Lösenummer 5 cts.

Korespondensers och med-
delanden, som äro af allmänt in-
teresse, mottages med tacksamhet.
Agenter för Den Skandina-
viske Canadiensaren önskas öfver allt
och på alla platser, der våra lands-
män finnas.

KONTOR: 713 Main Street,
Winnipeg — — — Man.
P. O. Box 528.

EMANUEL ÖHLEN, REDAKTÖR.

Tidningen tryckes på Isländska tid-
ningen Lögbergs tryckeri i Winni-
peg.

ANMÄLAN.

Den Skandinaviske Canadiensaren
får härmed framföra sin hjertliga
tacksamhet till alla, synnerligast till
skandinaverna, för den välsjälja och
uppmuntrande röst under sin mer
än ettåriga tillvaro.

De många uppmuntrande bry-
jenne det icke obetydliga antal nya
prenumeranter, vi tid efter annan er-
hållit, hafva förvisat oss om, att
tidningen icke är öfverflödig utan
emottagits med vänlighet.

På grund häraf hafva vi nu nöjet
annåla tidningen för år 1889.

Vi skulle önska att utgifva tid-
ningen oftare, men ännu kunna vi
icke förverkliga detta. Den skandi-
naviske Canadiensaren vill fortfarande
söka att efter bästa förmåga behand-
la skandinaverna i Canada politiska,
sociala och religiösa frågor, samt så
väl till nytta som nöje meddela all-
männa skandinaviska och canadiska
nyheter.

Prenumerationspriset, postporto in-
beräknadt, är 50 cents för ett år.
Tidningen skickas från nu till den
1 Januari 1890 till alla prenume-
ranter, som nu insända sin prenu-
merationsavgift \$0.50 för nästkom-
mande år. Vi öfverlämna Den Skandi-
naviske Canadiensaren till våra lands-
män och landsmaninnor och hoppas
fortfarande få påräkna deras vänliga
understöd och beskydd.

Winnipeg, 31 Oktober 1888.
REDAKTIONEN.

OBSERVERA.

Under min frånvaro redigeras
tidningen af Herrar Christian Bruhn
och C. Schroeder.

Herr Bruhn har ömskränkt full-
makt att sköta tidningens affä-
rer. Bref, meddelanden m. m.
torde benäget adresseras till „Den
Skandinaviske Canadiensaren“, P. O.
Box 528, 713 Main Street Winni-
peg.

Winnipeg 31ste Oktober 1888.
EMANUEL ÖHLEN.

Rese skildringar.

„E ho den är, som fruktar Herren,
honon lærer han den väg han bör
välja.“ (Ps. 25: 12).

Att vara ute och resa är både
roligt och ledsamt, det är äfver upp-
muntrande och nedslående allt efter
de olika erfarenheter man gör un-
der tiden. De äro både många och
vetande. Under de sist fydda sju
månaderna har jag rest öfver sju
tusen mil, och under dessa mina o-
lika resor fått möta både väntade
och oväntade skiftningar. Både ljus
och mörka sidor samt glada och
sorgsamma stunder, får man skåda och
göra bekantskap med. Allt har dock
sin öfvergång, ty vår resa är slutad
för gätes lätt dess besvärigheter. — Än
den stormig, huru skon är hannen.

Den sist tillryggalagda resan har
varit omkring 543 mil. Från Car-
berry, der jag vistats tvänne månader,
anlände jag Lördagsaftonen den 3de
November, till den älskade staden
Winnipeg — Ålskad för mina många
landsmäns skull. Några timmar
efter det jag hamnat i staden
hade jag äran att bevisa. Den Skandi-
naviske Vardomsföreningens första
årsfest. De bästa Skandinav var
der samlade och vi hade en riktigt
dyrbar och angenäm stund tillsam-
mans. Det var en seger och upp-
muntrings fest. Många segrar har
denna lilla förening vunnit under det
fydda året och efter denna lilla upp-
muntring vill den med fast mod gå
framåt för att vinna ännu flera.

På Söndagen den 4de fick jag åter
i den Skandinaviske kyrkan framföra
ett litet vittnesbörd om Guds god-
het samt frälsningsråd i Kristus med
afseende på oss.

Skandinaverna i Winnipeg hafva det
utmärkt bra i förhållande mot andra
platser i Canada, ty Guds ord pre-
dikas både fritt och rikt, under det
att andra icke om de äro gerna ville
kunna höra en predikan på sitt eget
tungomål. Jag har träffat flera Skandi-
naver, hvilka icke på 7 a 8 års
tid de vistats här fått höra något
Guds ord på dess egna språk. Kan-
ske har äfven orsaken (i många fall)
varit den att de äro liknöjda om Her-
rens sanningar. Dock många äro vil-
liga, att höra Guds ord, när de kunna
få det, samt jag har icke sett så
få gråta i glädje när man kommit
till dem med Guds ord.

Tiden är kort! säger Apostelen
och detta får man också erfara. De
dagar jag tänkt att stanna i Winni-
peg nalkades sitt slut, men innan upp-
brottet skedde, hade jag den äran att
blifva omgifven af en talrik skara
vänner, hvilka samlades hos mitt
gamla värfolk Herr och Fru O. C.
Pearson för att säuda mig sin hjer-
liga lyckönskningar på den förestän-
de resan.

Efter det vi intagit supé, serverad
af den kära familjen Pearson, sjöns
många sånger, hvarefter vi gemensamt
läste Guds ord samt nedkallade
Hans välsignelse öfver oss. Det var
en isänning dyrbar och oförgädlig af-
tonstund. Efter de många kärleks-
och vänskapsbeviser jag nu fått mot-
taga så att lyckönskningar på min
resa sade jag farväl tills vi mötas
nästa gång — Härnere eller deruppe?
Ja, blott Gud vet det.

Thorsdagen den 8de satt jag åter
i jernvägskupén och den eldiga sprin-
garen förde mig nu långt åt vester.
Denna dag 184 mil. Så var jag i
den lilla staden Minnedosa. Efter som
jag nu skulle besöka den skandina-

viske kolonien „Skandinavia“ hvilken
ligger 12 mil norr om nämnda stad
och som någon jernväg ej finnes dit
så måste jag säga farväl åt min dra-
gare samt tillryggalade dessa mil till
fots.

Den sköna sommaren med sin ljuf-
va grönska hade nu flytt sin kos.
Jorden hade blifvit iklädd sin hvita
vinterkrud. De långa ståtliga bop-
larna, hvilka under mitt forra besök
härstades stodo så grönskande, hade
nu gulnat samt skakade sakta sin
krona för höstens vindar. Med minets
född bläckede jag tillbaka på det
fydda och på det kommande utan
sorg och qual.

Det var mycket kärt att åter sam-
manträffa med de kära landsmännen
samt åt dessa utdela livets ord.
Gemensamt med Guds ord hade vi
flera saliga stunder.

Trots det kalla frostet med afseende
på hvilket psalmisten frågar „Ho
kan bestå?“ (ps. 147: v. 17.) hade
vi dock ljufviga möten. Värma i
tredubbel betydelse. Vi hade riktigt
rikligt med lekamlig eller naturlig
värma. Det var god hjertevärma
och andevärma. — Ja af denna gaf
os Gud så mycket han kunde gifva
och våra hjertan för stunden emot-
taga.

Hvad kolonien beträffar, med af-
seende på befolkningen, är den i
sanning ett „Skandinavia“. Man kän-
ner sig vara liksom i sitt gamla fos-
terland, när man träder inom dess
gränser, ty fosterlandets folk träffas
här öfver allt.

I den nordligaste delen af kolonien
hafva många Notskar slagit sig neder.
Der er ett litet Norge i smutt. Här
höll jag mitt första möte denna gång,
hvilket påstå utslutande var represe-
nterat af Norrmän. Det var riktigt
fredligt att höra sånger och psalmer
sjungas på deras eget tungö mål.

I den mellersta delen af kolonien
höll jag flera möten, i Herr Hem-
mingsons hem, hvars gäst jag var
under flera dagar. Jag hade öfven
här många sköna stunder. Icke blott
den tid jag fick tala inför en sam-
lad menighet om Guds ord utan äfven
aftonstunderna inom familjen voro
öfverbära emedan de alltid användes till
sång och läsandet af Guds ord. Må
Gud välsigna sitt ord på ells hjertan
till Hans namns förhärligande.

Nu var tiden inne för att fortsätta
min resa, hvarföre jag begaf mig
söderåt Kommen till den sydligaste
delen af kolonien höll jag mitt sista
möte för denna gång hos Herr Wal-
stedt. Vi voro här icke så många
samlade, men Gud var ibland oss
och det kändes godt att vittna om
Herren.

Onsdagen den 14de satt jag åter i
jernvägs kupén. Det ilande tåget
förde mig inom en kort tid från
Minnedosa till Portage la Prairie der
jag fick stanna ej fullt ett dygn.
Billietten på Manitoba Nord Western
Jernväg, hade jag fått gratis af kom-
paniet. Det var andra gången detta
bolag bevisat mig denna godhet, för
hvars skull jag är dem mycket för-
bunden. Bolaget har äfven härmed
visat en stor ymest mot kolonien i
religiöst afseende för hvilket inne-
byggarna äro på det hjertligaste tack-
samma.

Sedan jag i Portage la Prairie fått
se och samtala med några svenskar
fortsatte jag resan med Jernvägen för
att kunna uppnå Mooromin, som är
belägen 163 mil vesterut. Under
denna väg träffade jag en och annan
Skandinav. Det är kärt att få se

fosterlandets folk under resorna samt
få dela rågot uppmuntrande ord med
dem. De trivas i allmänhet ganska
bra här i trakterna samt äro bevä-
na med sin del. En och annan talar
dock med förkällek om det gamla
fosterlandet och känslorna hos honom
sjungas ungefär så här:

„Långt fjerran från Sverige på
adägsen strand

Långt fjerran från hembyggdens
dalar

Jag sänder en längtans full blick
dock ibland

Om saknadens känlor den talar.

Hvad har du i Norden! Sög lång
tände själ.

Hvad är det ditt hjerta så röer,
Nog finnes här skogar och dalar
så väl

Som fjellar, hvad är det dig störer.

Nog finnes här lundar som grönska
skande stå

Och prunka i sommarens sköte

Nog finnes här foglar som drillan-
de slå

Vid morgonens leende mote.

Och blånande sjöar med silfver-
klarväg

Som sjunger sin sång uti qvällen

Och bäcker, som hoppa i mun-
traste tåg

Bland klippor på mossiga hällen

Och ängar beströdda med blom-
mornas prakt

Som sprida sin doft öfver fälten

Och vindar, som susa från trakt
och till trakt.

Med molnen på höglåa fästern.

Ej så du väl vackrare landskap i
Nord

Ej såg du så bördiga slätter.

Dock, hvar du en vistas på vil-
landes jord

Din tanke till hemmet fortsätter.

Men, själ, under vandringen stån
digt se upp,

Med längtande sinne mot höjden.

Blott hemmet deruppe kan fylla
ditt hopp

Kan gifva dig evighets fröjder.

Ja det är sant, Hemmet deruppe
kan tylla hjerfat med fröjd. Efter

en nio mils lång resa norrut från
Mooromin, var jag kommen till den

plats, hvarest jag kommit att stanna nå-
gon tid. Det var skönt att nu få
hvila ut efter resan. Jag kunde nu
af hjertat sjunga:

Here I raise my Ebenezer,

Hither by thy help I'm come.

And I hope, by thy good pleasure,
Safely to arrior at home.

I himlen bjuder sig hvila åt den
rätte. — Sådan att-intet öra hört den,
intet öga sett den, ingen tanke fattat
den och intet hjerta uppskattat.

Att få det man älskar, nå det
man efterlångtar, blifva qvitt det man
hatar, slippa från det, hvaraf man
plågas, ej mer höra eller se det man
fruktat, men finna långt mer än man
väntar. — Salig hvila.

Till sist en hjertligt kär hälsning till
alla vänner och bekanta, särskildt dem
jag under resan besökt.

Eder i Kristus tillgifve
S. Rydberg.

Predikant.

HURU HAN KURERADES
FRÅN ATT SUPA. I Hernösands-
posten läses: I en af länets fiskeshan-
nar bor en fiskare jämte familj. Man-
nen är ganska burgen och i öfrigt en
god familjefar, men har den fula vanan
att njuta nog hvarje afton taga sig
att kunna uppnå Mooromin, som är
belägen 163 mil vesterut. Under
denna väg träffade jag en och annan
Skandinav. Det är kärt att få se

senare tidens ökat. En dag kom hon
att samtala med en person om saken.
Han räddade henne att — suja med.

På aftonen kom en af mennens
supbröder på besök. Naturligtvis skul-
le kaffe och brännvinstaskan fram.
Gubbarna blanda hvar sin „kask“
men den som gjorde dem sällskap,
det var bustrun. Mannen åsåg med
förvånade blickar hennes tilltag, men
sade ingenting. En andra, en tredje
„kask“ blandades och bustrun följde
mannens exempel, ehuru hon i smyg
lyckades slå bort den berusande dryc-
ken. Men nu kunde mannen ej län-
gre hålla sig. I förebräende ton frå-
gade han bustrun, hur hon kunde
tillåta sig att supa så der. „Jag
gör såsom du“, svarade hon, „och
då må det väl ej vara färligt“.

Men från den dagen var brännvin-
flaskan aldrig i dagligt bruk, utan
framkom endast vid utomordentliga
tillfällen.

Till Den Skandinaviske Canadiensaren,
Winnipeg!

Det är den Kristna Brödrasam-
lingen i Nya Stockholm, Ohlen P. O.
Assa, som önskar sända några rader
till den Skandinaviske Canadiensaren
läsare.

Denna församling bildades den 30
Juni detta år, hvarvid beslöts, att
den skulle ha namnet den „Skandi-
naviske Kristna Brödrasamlingen i
Nya Stockholm“. Detta namn har
den ännu och vill äfven söka vara
hvad namnet innebär: en brödra före-
ning. Icke så att förstå, som skulle
icke en troende system få vara med;
nej, församlingen vill förena alla
sant troende utan afseende på olika
åsigter. Vår äro medlemmar ännu
icke många, men de älska hvarandra,
och det är hufvudsaken. Församlin-
gen har inom sig valt E. Zakrisson
till ordförande; N. Johansson till vice-
ordförande, S. Strömberg till sekre-
tärare, C. O. Hofstrand till sekre-
terare, hvilken och vid sista sam-
manträdet valdes till deras predikant
samt J. Tang och P. Strömgren till
diakonier, (alla farmare inom kolonien).

Så vidt möjligt samlas vi hvarje
söndag omkring Herrens ord, upp-
byggande hvarandra och önskanne
att många själar måtte bli vunnna
för Guds rike och Guds namn be-
sjunget äfven här uppe i vildmarken.
Må så ske!

New Stockholm den 10 Novbr. 1888.
På församlingens vägnar
C. O. Hofstrand
Sekreterare.

St Paul Minneapolis och
Manitoba Jernvägen har ar-
rangerat 7 Excursioner till
Toronto & Montreal och alla
platser västerut i Ontario och Quebec,
hvilka afgå från Winnipeg följande
dagar nemligen: den 5, 12, 20, och
27. November och den 3, 11, & 17
December kl. 9. f.m., med rättighet
att stanna öfver på hvilken plats man
behagar och biljetter gällande för 60
dagar. Personer som önska begagna
sig af dessa billiga biljetter priser, en-
dast \$40 för tur och retur, beha-
gade vända sig till undertecknad.

H. C. McMicken, agent.
St Paul Minneapolis & Manitoba
Jernvägsbolag,
376 Main Str. Winnipeg Man.